

belige Kræfter. Universitetets Formaal er altsaa i Virkeligheden dette, at være et Videnskabens Arnested og at fremme dens Interesse fortrinnsvis fremfor nogen anden. Det er i Virkeligheden en stor national og folkelig Opgave, der derved er stillet Universitetet. Det figes vel undertiden, at Videnskaben er en Drivhusplante, en Luxus, som man vel nok kan tilstede sig, naar alle andre Interesser ere fyldestgjorte, men som dog ikke kan sammenlignes med andre Interesser. Men denne Aaastand er jo aldeles uholdbar. Videnskaben er ikke Noget, der kommer enkelte Staender eller enkelte Klasser tilgode, men gennem en uendelig Mængfoldighed af Kanaler sprede Videnskabens Frugter og Udbytte sig over hele Samfundet, og komme derved i sidste Instants Samfundslag tilgode, som synes at staa fjernt fra Videnskaben. Enhver vil med Lethed se, hvorledes Forholdet i den Henseende er for Naturvidenskabernes Vedkommende; men det Samme gjaelder i Virkeligheden ogsaa for Landvidenskabernes Vedkommende, skjøndt man ganske vist ikke der ser Udstrømningerne saa klart og bestemt. Det maa dog ogsaa erkendes, at skal en lille Nation kunne opretholde sin Evne til selvstændig Tilværelse, maa den ogsaa paa Kulturlivets Omraade kunne hævde sin Ligeberettigelse med andre Kulturfolk. I Virkeligheden tror jeg derfor, at man tør sige, at Om sorgen for Videnskaben er en i god Forstand folkelig og national Sag. Spørger man mig om, hvilken praktisk Konsekvens jeg drager af disse Betragtninger med Hensyn til den foreliggende Finantslov, og navnlig, om jeg agter at medvirke til en mulig Ændring med Hensyn til Universitetets Stilling paa samme, vil jeg dertil svare, at jeg i den Henseende ganske vil underordne mig den Stemning, som de mere erfarne Medlemmer her i Landstinget have. Jeg tiltror mig ikke nogen afgjørende Dom over de politiske Forhold, som her komme i Betragtning. Skulde Resultatet gaa i en negativ Retning, vil jeg trøste mig med, at den Foranstaltning, som det erede Medlem paa min høire Haand (Ussing) iforgaars tilraadede, angaaende Nedsættelsen af en Kommission under en kraftig og energisk Medvirken af alle de Kræfter, som vurdere Betydningen af den Sag, hvorom det her drejer sig, vil kunne føre til et for Universitetet godt Resultat. Men der er dog en Bemærkning, som jeg endnu maa gjøre. Universitetet har med dyb Betydning set, hvorledes den ene Finantslov efter den anden har truet den selvstændige Formue, det tidligere har været i Besiddelse af. Universitetet har altid haabet, at naar Misforstaaelser og Lovul vare blevne ryddede tilside, skulde Forholdet dog igjen komme i den gamle Gænge, og at der altsaa kunde være en Sikring paa det Omraade, som der her er Spørgsmaal om. Men Universitetet vilde i ganske særlig Grad have paaskjønnet, om en velvilligere

Stemning overfor Universitetet var i dette Aar kommen til Orde paa Finantsloven. Det vilde deri have set en Anerkjendelse fra Rigsdagens Side af, at det i sin firehundredaarige Virksomhed dog havde været istand til at fyldestgjøre de Krav, som stilles til det, at virke godt og gavnligt i Samfundets Tjeneste, og det behøver ikke at siges, hvilken overordentlig Betydning en saadan Anerkjendelse netop fra Rigsdagens Side vilde have havt for Universitetet. Universitetet vilde gennem en saadan Anerkjendelse have øst nyt Mod, ny Lyft og nye Kræfter til en fortsat Virksomhed for det store Rald, som det er stillet Universitetet at løse.

W. Petersen: Skjøndt flere af de Lædere, der have havt Ordet i disse Dage, have ytret sig om Universitetet, skal jeg dog tillade mig ganske faa Ytringer derom. Det forekommer mig nemlig, at det er heldigt, at det bliver konstateret, at der ogsaa udenfor den Kredts af Mænd, som dels ved deres Opdragelse og dels paa anden Maade ere knyttede til Universitetet, findes andre Mænd her i Thinget, som med stor Betydning have set paa disse Bestræbelser, som i de senere Aar ere blevne gjorte for, om jeg saa tør sige, at rokke ved Universitetets pekuniære Stilling. Et æret Medlem fra 11te Kredts (Ternansen) har igaar sagt, at det egentlig ikke havde Noget at betyde, thi han var vis paa, at Staten aldrig vilde negte Universitetet det Nødvendige. Jeg kunde fristes til at sige: Hvorfor fortsætter man da disse Bestræbelser for at rokke ved Universitetets pekuniære Standpunkt, og jeg kunde spørge om, hvilken Garanti har man for, at hint vil være Tilfælde. Ganste anderledes staaer det for mig, naar Universitetets Særformue bliver bevaret, saa vil man alletider her i dette Thing have et Slags Garanti for, at det aldrig vil ske, at det Nødvendige ikke vil blive negtet. For mig staaer det saaledes, at det Universitet, der har fostret Mænd som Drsted, som Ohlenschläger og som Madvig, Mænd, hvis Navne kaste Glands over vort lille Land, bør man efter min Formening støtte ved enhver Leilighed og ikke forsøge at rokke. Jeg erkjender imidlertid med de erede Herrer, som allerede have udtalt sig, at det under de nuværende Forhold iaar vil være vanskeligt at faae gjort nogen Forandring, og jeg vil da trøste mig med, at det vil lykkes den høitærede Kultusminister ved Gjennemførelsen af de af ham bebudede Foranstaltninger at standse de Bestræbelser, der hidtil have været virksomme. — Hvad Højskolerne angaar, vil jeg ogsaa blot sige et Par Ord. Jeg hører til dem, som egentlig gjerne kunde være med til at bevilge Midlerne til Højskolerne. Jeg tror med et æret Medlem, der udtalte sig idag, at Alt, hvad der bliver udgivet til Undervisningens Fremme, er godt udgivet. Jeg tror ogsaa, at det er den almindelige Mening her, men vil jeg dog ikke tilbageholde, at det forekommer mig,